

Справа «Карлхайнц Шмідт проти Німеччини» (Karlheinz Schmidt v. Germany)

У рішенні, ухваленому 18 липня 1994 року у справі «Шмідт проти Німеччини», Суд постановив, що:

- було порушено ст. 14 Конвенції, разом із ч. 3 (d) ст. 4.

Суд визнав цілком справедливими вимоги заявника (відшкодування пожежних зборів за 1982-1984 роки у розмірі 25 німецьких марок та судових витрат у національних судах у розмірі 395 німецьких марок).

Обставини справи

30 квітня 1982 року місцева влада м. Тетнанг (земля Баден-Вюртемберг) зобов'язала заявника сплатити пожежний збір за 1982 року у розмірі 75 німецьких марок. Підставою для такого рішення був пункт 43 Земельного закону про пожежні бригади з поправками від 27 листопада 1978 року та муніципальний декрет від 5 грудня 1979 року.

20 липня 1982 року районна адміністрація округу Бодензее відхилила скаргу заявника на рішення місцевої влади.

Апеляція заявника в адміністративний суд м. Зігмарінгена стосовно статевої дискримінації була відхилена 18 серпня 1983 року; подальша апеляція в Земельний адміністративний апеляційний суд була також відхилена 25 березня 1986 року, і одночасно заявнику відмовлено у скарзі з огляду на закон. 31 січня 1987 року Федеральний Конституційний Суд відмовився прийняти конституційну апеляцію на ухвалені рішення, мотивуючи це недостатніми можливостями успішного розв'язання.

Зміст рішення Суду

Як і учасники процесу, Суд визнав, що існуючі обов'язкові послуги в забезпеченні пожежної безпеки в Баден-Вюртемберзі були «звичайними громадянськими обов'язками», як це називається у ч. 3 «d» ст. 4 Конвенції.

Далі йшлося про те, що ст. 14 Конвенції у контексті із ч. 3 «d» ст. 4 можна було застосовувати.

Суд зазначив, що деякі німецькі землі встановлювали різні обов'язки в цій сфері для осіб різної статі і що в Баден-Вюртемберзі навіть жінок приймали на добровільну службу в пожежних загонах.

Незалежно від того, чи може на сьогоднішній день існувати будь-яке виправдання для неоднакового ставлення до чоловіків і жінок, чи ні, визначальним у справі є той факт, що обов'язок виконувати таку роботу належав лише до питань права й теорії. Беручи до уваги постійну наявність достатньої кількості добровольців, жоден чоловік практично не був зобов'язаний служити в пожежних бригадах. Внесок грошми – не стільки юридично, скільки фактично – втратив свій компенсаційний характер і перетворився в єдиний наявний обов'язок – збір. Із встановленням такого збору різниця у ставленні до осіб різної статі не була обгрунтована.

Отже, порушено ст. 14 в сукупності із ч. 3 (d) ст. 4 Конвенції.

Реферативний переклад з англійської мови та опрацювання рішення здійснено у Львівській лабораторії прав людини і громадянина НДІ державного будівництва та місцевого самоврядування АПрН України О. О. Бекетовим, Р. М. Москалем, Н. П. Ничай, М. Ю. Пришляк, Т. І. Пашуком, М. Б. Рісним, А.-М. Я. Хом'як.